

Sygnatura akt VIII C 2035/13

\$%\$ (...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 12-06-2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Martyniec

Protokolant: Karolina Szewczyk

po rozpoznaniu w dniu 12-06-2015 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w K.

przeciwko M. P.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 738 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 2035/13

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 13 listopada 2012 r. do Sądu Rejonowego w Lublinie strona powodowa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. domagała się zasądzenia od pozwanej M. P. kwoty 2.316,74 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 maja 2015 r. do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu wg norm przepisanych oraz kwoty 0,57 zł tytułem kosztów prowizji od przelewu.

Uzasadniając swoje żądanie, strona powodowa podała, że na podstawie umowy zawartej między jej poprzednikiem prawnym a pozwaną w dniu 31 maja 1995 r. dostarczała energię elektryczną do lokalu położonego przy ul. (...) we W.. Za dostarczoną energię elektryczną i usługi dystrybucyjne strona powodowa wystawiła i doręczyła pozwanej fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 2.316,74 zł.

W dniu 13 grudnia 2012 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, uwzględniając powództwo w całości.

Pozwana w dniu 5 września 2013 r. wniosła o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 13 grudnia 2012 r., jednocześnie składając sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty.

Postanowieniem z dnia 19 września 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przywrócił pozwanej termin do wniesienia sprzeciwu i przekazał sprawę według właściwości ogólnej tut. Sądowi.

Pozwana w sprzeciwie wniosła o oddalenie powództwa w całości, kwestionując wysokość dochodzonych należności, wskazując w szczególności na wadliwość licznika energii elektrycznej w jej lokalu.

W piśmie z dnia 2 kwietnia 2014 r. strona powodowa sprecyzowała, że należność dochodzona w niniejszej sprawie wynika z korekty, której dokonano po stwierdzeniu nielegalnego poboru energii elektrycznej u pozwanej. Po dokonaniu przeglądu, licznik działał prawidłowo, jednak zarejestrowano nielegalny pobór energii elektrycznej w wyniku, czego został on zdjęty.

W piśmie z dnia 27 marca 2015 r. pozwana wyjaśniła, że energia elektryczna dostarczana jest do jej lokalu zgodnie z taryfą G-12, w ramach, której doba podzielona jest na dwie strefy: dzienną i nocną, przy czym cena energii elektrycznej zużytej w porze nocnej jest niższa, niż w porze dziennej. Wskazała, że wielokrotnie kwestionowała zasadność rozszczenia strony powodowej, zaprzeczając, aby kiedykolwiek dokonywała nielegalnego poboru energii elektrycznej. Wyjaśniła, że nieprawidłowości w odczycie zużycia prądu wynikają z jego awarii, gdyż zepsuło się liczydło taryfy nocnej. Pozwana zgłosiła nieprawidłowości stronie powodowej, a ta w dniu 1 marca 2011 r. wymieniła licznik na nowy. Badanie laboratoryjne uszkodzonego licznika nie wykazało oznak zewnętrznej ingerencji, a z protokołu badania laboratoryjnego wynika, że cała zużyta energia elektryczna została wykazana w taryfie dziennej, która jest taryfą droższą. Zarzuciła, że kwota której strona powodowa dochodzi w niniejszej sprawie, wynika z faktury korygującej, za okres, w którym nastąpiła awaria licznika. Strona powodowa wystawiając powyższą fakturę, nie wyjaśniła, w jaki sposób dokonała korekty faktury VAT nr (...) wystawionej w dniu 30 listopada 2011 r. W ocenie pozwanej strona powodowa nie wykazała, że pozwana pobierała energię elektryczną w nielegalny sposób, a wnioski takie nie płyną również z protokołu badania licznika dokonanego w laboratorium. Co więcej, licznik w momencie jego wymiany miał ponad 16 lat.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 maja 1995 r. M. P. zawarła z Zakładem (...) we W. (poprzednikiem prawnym strony powodowej) umowę o dostarczanie energii elektrycznej do lokalu mieszkalnego przy ul. (...) we W., na czas nieokreślony.

Dowód: -umowa z dnia 31 maja 1995 t. nr 256/95 k. 41.

Strona powodowa zobowiązała się dostarczać energię elektryczną do wymienionego lokalu przy zachowaniu parametrów jakościowych energii elektrycznej oraz przy zapewnieniu standardów jakościowych obsługi odbiorców, a pozwana zobowiązała się do regulowania zryczałtowanych opłat z tytułu należności za pobraną energię elektryczną w wysokości określonej przez dostawcę na podstawie poprzedniego zużycia.

Pozwana zakwalifikowana została do taryfy G-12, zgodnie z którą doba podzielona jest na dwie strefy, dzienną i nocną. Cena energii elektrycznej naliczonej w strefie nocnej jest niższa od stawki dziennej.

Dowód: -umowa z dnia 31 maja 1995 t. nr 256/95 k. 41,

- przesłuchanie świadka A. M., protokół elektroniczny z dnia 12 czerwca 2015 r., k. 99.

Pozwana zauważyła nieprawidłowości w funkcjonowaniu licznika, o czym zawiadomiła stronę powodową. W dniu 1 marca 2011 r. dokonano wymiany licznika energii elektrycznej według zlecenia OT nr (...) i przekazano licznik nr (...) do badania laboratoryjnego. Ekspertyza z badania wykazała, że licznik posiada „przerwę w cewce przekąźnika taryfowego. Po podaniu napięcia na przekąźnik, przełącznik nie przełącza na taryfę NT”. Licznik w momencie wymiany miał ponad 16 lat.

Dowód: -protokół nr (...), k. 42-43,

- zlecenie (...) nr (...)u/2011, k. 83-84,

- przesłuchanie świadka A. M., protokół elektroniczny z dnia 12 czerwca 2015 r., k. 99,

- przesłuchanie pozwanej, protokół elektroniczny z dnia 12 czerwca 2015 r., k. 99.

Pismem z dnia 14 kwietnia 2011 r. Kierownik Rejonu (...) Dostaw we W. poinformował stronę powodową i pozwaną o konieczności dokonania korekty za okres od 30 sierpnia 2010 r. do 1 marca 2011 r. Przeliczenie miało polegać na pomniejszeniu wysokości opłat, na podstawie porównania zużycia dla WT 71% i NT 29 %, wynikających ze wskazań licznika (...) w okresie od 27 maja 2008 r. do 22 listopada 2008 r. Następnie pismem z dnia 28 kwietnia 2011 r. strona powodowa poinformowała pozwaną o korekcie zużycia energii elektrycznej za okres od dnia 30 sierpnia 2010 r. do dnia 1 marca 2011 r. i powstałej zaległości w kwocie 4.676,91 zł.

Dowód: - pisma strony powodowej z dnia 14 i 28 kwietnia 2011 r., k. 82-83.

Na podstawie zawartej umowy, w dniu 30 listopada 2011 r. strona powodowa wystawiła fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 2.037,30 zł za okres od dnia 27 maja 2011 r. do 28 listopada 2011 r. Do powyższej faktury w dniu 19 kwietnia 2012 r. strona powodowa wystawiła fakturę korygującą nr (...) na kwotę 5.154,04 zł.

Dowód: -faktura korygująca nr (...) z dnia 19 kwietnia 2012 r., k. 38-40.

Pismem z dnia 7 lutego 2012 r. strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 3.761,56 zł. W piśmie z dnia 9 lutego 2012 r. pozwana zakwestionowała dokonane naliczanie.

Dowód: - przedsądowe wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru, k. 44,

- pismo pozwanej z dnia 9 lutego 2012 r., k. 85.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, w związku z czym podlegało oddaleniu.

Sąd dokonał ustaleń faktycznych w oparciu o przedłożone dokumenty oraz przesłuchanie pozwanej i świadka A. M.. Z dokumentów tych jednoznacznie wynika, iż w dniu 31 maja 1995 r. została zawarta umowa sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucji do lokalu mieszkalnego przy ul. (...) we W., pomiędzy stroną powodową a M. P., na czas nieokreślony. Strona powodowa dochodziła zapłaty należności za dostarczoną do lokalu mieszkalnego przy ul. (...) we W. energię elektryczną, za okres od dnia 27 maja 2011 r. do 28 listopada 2011 r., a więc po wymianie licznika na nowy. Pozwana kwestionowała sposób naliczenia zużycia energii elektrycznej, w okresie w którym niemożliwy był jego odczyt w taryfie nocnej, z uwagi na wadę licznika, a tym samym kwotę na którą opiewała faktura korygująca nr (...). Wskazała również, że wszystkie pozostałe faktury były przez nią na bieżąco regulowane, a tej jednej nie zapłaciła po konsultacji z pracownikiem strony powodowej.

Sąd po analizie całości materiału dowodowej przyznał w całości rację pozwanej. Z przedłożonych przez stronę powodową protokołów jednoznacznie wynika, że licznik, który powinien naliczać zużycie prądu w dwóch taryfach, był wadliwy. Wada licznika polegała na tym, że nie przekazywał on prądu na taryfę nocną, która była taryfą tańszą, a zaliczał całość zużytego prądu do taryfy dziennej. Po wymianie licznika na nowy, pozwana nie zgłaszała już żadnych zastrzeżeń, a strona powodowa dokonała korekty naliczeń za okres poprzedzający wymianę licznika pomniejszając te naliczenia. Następnie strona powodowa dokonała kolejnej korekty powiększając naliczenia, wystawionej po upływie 10 miesięcy od wymiany licznika faktury, jednak z przedłożonych przez stronę powodową dokumentów nie wynika, na jakiej podstawie została dokonana ta korekta.

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała w toku procesu istotnych faktów, z których wywodziła skutki prawne (art. 6 k.c.), a mianowicie podstawy naliczenia i wysokości świadczeń, do zapłaty których pozwana była zobowiązana. Strona powodowa nie wyjaśniła z czego wynikała korekta, a także z czego miał wynikać nielegalny pobór energii elektrycznej. Jedyne co, to przedłożyła korektę faktury VAT, a także protokoły z badania licznika energii elektrycznej. Przedstawiona dokumentacja nie pozwoliła stwierdzić, iż pozwana w rzeczywistości dokonała ingerencji w układ pomiarowy i doprowadziła do nielegalnego poboru energii. Reasumując stwierdzić należy, że skoro strona powodowa

nie wykazała, by na skutek uszkodzenia układu pomiarowego, pozwana płaciła mniej niż wynikało to z faktycznego zużycia energii, brak było podstaw do obciążenia pozwanej opłatą sankcyjną.

Przedstawiona przez stronę powodową niepodpisana faktura VAT nie mogła zaś stanowić dowodu potwierdzającego wysokość należności obciążającej pozwaną z tytułu dostarczanej energii elektrycznej. W razie jej podpisania faktura VAT stanowiłaby dokument prywatny, a więc potwierdzający jedynie fakt, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte (art. 245 k.p.c.). W odróżnieniu od dokumentów urzędowych dokumenty prywatne nie korzystają z domniemania prawdziwości treści w nich zawartych. Moc dowodowa dokumentu prywatnego nie obejmuje więc potwierdzenia, że miały miejsce fakty w nim stwierdzone (podobnie Sąd Najwyższy np. w uzasadnieniu wyroku z dnia 8 sierpnia 2012 r., I CSK 25/12, LEX nr 1231454). Przyjęcie innego założenia prowadziłoby do sytuacji, w której strona powodowa mogłaby przedłożyć wytworzony przez siebie dokument na poparcie zasadności swoich roszczeń, którego treść nie podlegałaby w zasadzie weryfikacji przez stronę przeciwną oraz sąd, co jest oczywiście sprzeczne z zasadą kontrydiktoryjnego procesu cywilnego.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w punkcie I. sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd wydał na podstawie przepisu art. 98 k.p.c., obciążając stronę powodową obowiązkiem zwrotu wszystkich kosztów procesu, na które składa się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego ustanowionego z urzędu w kwocie 600 zł (§ 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002 r.) powiększone o stawkę podatku od towarów i usług, tj. kwotę 138 zł (§ 2 pkt 3).